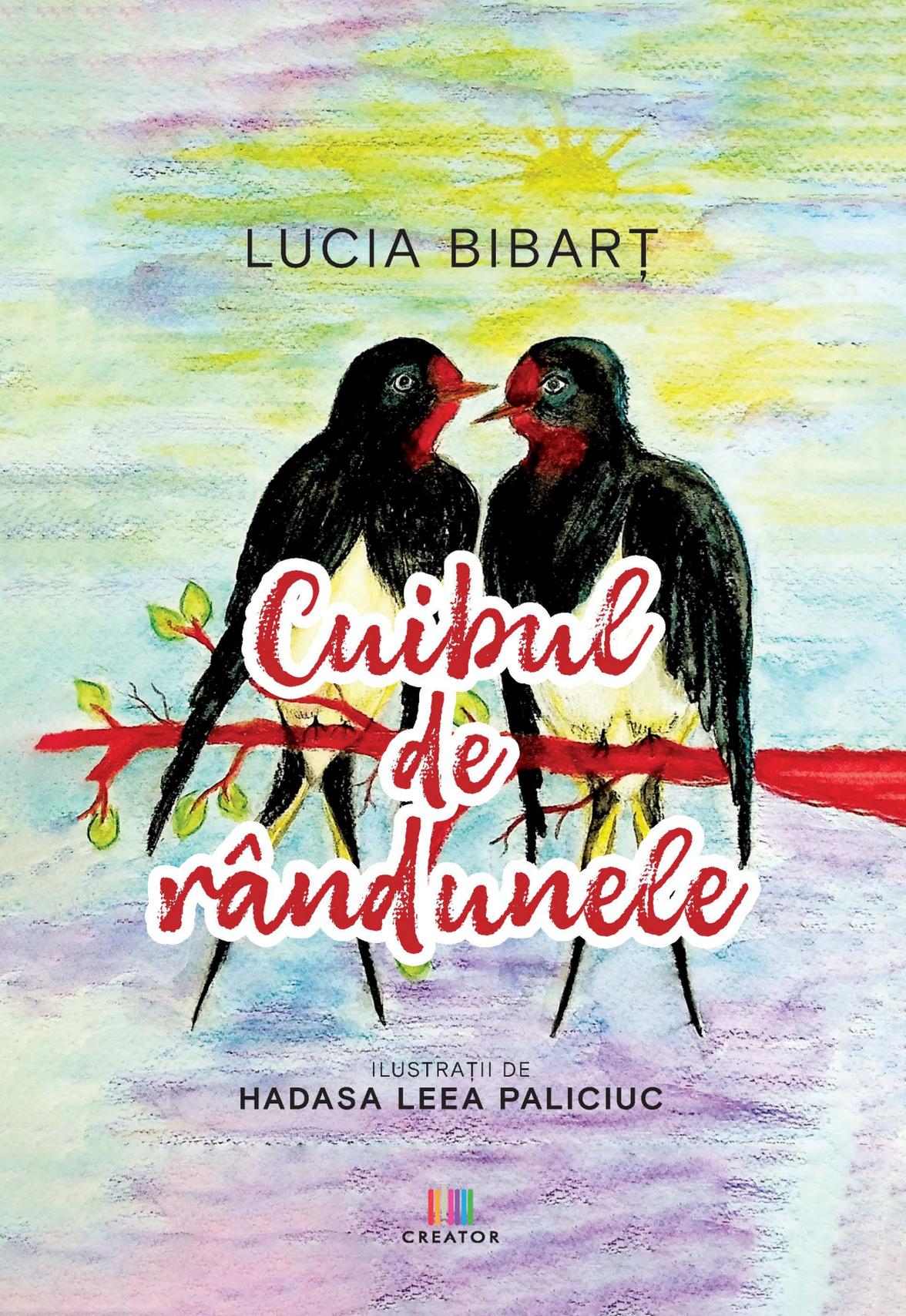

LUCIA BIBART

Cuibul
de
rândunele

ILUSTRAȚII DE
HADASA LEEA PALICIUC

CREATOR

Volum tipărit cu sprijinul **Consiliului Județean Arad** prin
Biblioteca Județeană „A. D. Xenopol” Arad

EDITORI:

Manager Irinel Merlușcă
Editor Elena Dițu
Referent Georgiana Chiracțu

ILUSTRĂȚII:

Hadasa Leea Paliciuc

CORECTURĂ:

Georgiana Chiracțu
Alexandra Petrea

TEHNOREDACTARE:

Ramona Marinescu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BIBARȚ, LUCIACuibul de rândunele = The Swallows nest /
Lucia Bibarț. - Brașov:
Creator, 2024
Conține bibliografie
ISBN 978-606-029-779-6

821.135.1

© **EDITURA CREATOR**, 2024

PENTRU PREZENTA EDIȚIE

Str. Zaharia Stancu, Nr. 21A, Brașov, România
E-mail: contact@edituracreator.ro
Tel.: 0720 539533
www.edituracreator.ro

Str. Mureșenilor nr. 14, Brașov, România
Tel.: 0268 477 799
E-mail: office@lbris.ro

Editura **CREATOR** face parte din grupul de firme **LBRIS**

LUCIA BIBARȚ

Cuibul
de
rândunele

ILUSTRĂȚII DE
HADASA LEEA
PALICIUC

EDITURA
CREATOR
BRAȘOV 2024

Cuibul de rândunele

Băiețelul de numai trei ani se trezea zilnic în cântecul vesel al familiei de rândunele.

Elegantele păsări, îmbrăcate mereu în costumele lor de concert, erau ființe cu totul încântătoare. Încântătoare prin cântul lor primăvărat și optimist, prin neobosita dispoziție pentru conversație, prin comportamentul lor. Și unde mai pui, că își purtau fracul negru, cămașa albă și papionul brun-roșcat, ca steaua din frunte, chiar și la treabă?! Statornice, căutau îndelung un loc potrivit în care să se așeze pentru totdeauna. Se întorceau la el, cum te întorci acasă după o lungă călătorie făcută departe.

— Țivi - țivi, țiu - țiu, uit - uit, răsuna matinal cântecul invitând la trezire.

După ce și-a frecat pleoapele cu pumnii, copilul și-a îndreptat privirile spre geamul din dreapta sa, unde în colțul de sus, cele două rândunele se întreceau în

The Swallows Nest

The little boy who was only three years old would wake up every day to the joyful song that came from a family of swallows.

The birds, the elegant birds, looked like they were always wearing their best attire (even when working): black tuxedo, white shirt, brown-reddish bow, as well as the star they all had on their forehead. These birds were special, special through their spring song full of optimism, through their restless energy to chirp or through their behavior, determined to find a perfect place that could be called their home. A place where these birds could always come back to, like a place where you return from a long far away holiday.

— Chirp, chirp, chirp – was the sound of the song inviting him to wake up.

The child rubbed his eyelids with his fists and looked to the window to his right where two little birds were busy chirping and working hard. The birds were rebuilding their

gospodărit și ciripit. Acum reconstruiau și curățau cuibul părăsit din toamnă-n primăvară. În timp ce lucrau la reparații, „șușoteau” continuu.

Surprinzător, la fel de harnic precum lucrau.

Atras de agitație, voinicul s-a repezit din așternut direct spre zgomotul din afara camerei. Reacționa în prezența rândunelelor, ca și când și-ar fi amintit de ele, deși era foarte mic. Cu mâinile prinse de pervazul ferestrei, urmărea în tăcere dansul păsărilor.

Ochii lui curioși le urmau zborul. În răstimpul în care lipseau de la cuib, aștepta cu nerăbdare, studiind mereu de la un capăt la altul, bucata de cer permisă de sticlă.

Privirea lui cu ochi căprui se deschidea larg, sprâncenele se ridicau nedumerite, iar colțurile gurii coborau într-o întrebare neformulată. Dacă așteptarea se prelungea nefirec, în ochii copilului coborau două umbre îngrijorătoare, iar buzele îi tremurau ușor. La revenirea zburătoarelor, chipul i se lumina. I se aprindeau două luminițe în iriși, care se extindeau pe toată fața, ca un ochi tulburat de apă. Apoi țopăia fericit lăsându-se pe vine și revenind la nivelul pervazului ce-i ajungea până la bărbie. Ca să-și manifeste total bucuria, își lovea una de alta palmele mici și cărnoase, răsfirându-și degetele, într-un fel de aplauze nearticulate și moi. La acestea se adăugau țipetele bucuroase, care însoțeau mișcărilor corpului său.

Încet-încet, copilul a învățat că pentru el exista o perioadă de așteptare cât timp păsările își căutau

nest that was abandoned from the beginning of fall until the end of spring.

While working on repairing everything, they were on a constant whisper, as constant as their work.

Drawn by all the fuss, our brave boy jumped from his bed straight to the source of all the noise outside his room. He reacted as he remembered the two birds, even though he was young. With his hands on the windowsill, quietly, he was looking at their amazing dance.

His curious eyes were watching their flapping and when they were away, he was checking their arrival from one piece of sky to the other, basically what he could see through the length of the window.

He was watching everything with big brown astonished eyes, moving his mouth with an unasked question. In case of a longer period of waiting, a worrying shadow was descending over his eyes and his lips were slowly trembling, so different from the moment of their return, when his face would be covered in warm light, two little sparkles in his pupils taking over his entire face.

He was happily jumping or hiding from them. To express his full joy, he was clapping his chubby hands, rubbing his fingers in a silent clap. His claps were followed by joyful giggles that surrounded his whole body.

Day by day, the child learned that there is a waiting time while the birds were looking for food. During that time, he was stepping away from the window imitating

hrana. În acel interval, se îndepărta de geam, alerga prin cameră imitându-le zborul și se foia până își vedea vecinele de apartament acasă din nou, trebăluind încântate. Cât ele lucrau, stătea smirnă și le urmărea atent, atent de tot. Hărnicuțele în frac, cu un chef teribil de treabă, aduceau pământ, îl umezeau în pliscuri și amestecându-l cu paie, crenguțele, penele găsite, își zideau casa. Sprijinindu-se cu picioarele pe lateralul cuibului, folosindu-și doar ciocul, făceau o inginerie perfectă.

— Țiu - țiu, țiu - țiu... cântau.

Micul proprietar nu pricepea mare lucru din trebăluială, dar era de-a dreptul fermecat de prezența și de ciripitul păsărilor. Păreau să se simtă bine și pe deplin hotărâte să rămână acolo. Acest sentiment îl mulțumea tare și-l făcea să se manifeste gălăgios. Ca păsările. Puștiul își țuguia buzele ca să simuleze și el un cioc, se proptea de pervaz și imita, mișcând capul, așezarea lucrurilor aduse la construcția cuibului. Până toamna, când părinții părăseau țara alături de odraslele devenite apte de călătorie, cuibul cu rândunele era o bucurie pentru el în fiecare zi.

A descoperit apoi o altă minune: cea a hrânirii puilor! Neastâmpărați și parcă mereu înfometăți. Dornici să înfulece fără oprire. Erau în întregime patru guri mari, mari deschise, din cauza cărora trupurile nu li se mai vedeau. Patru găuri negre mărginite de dungii portocalii. Și ce forfotă făceau când sosea unul dintre părinți cu bucate!

their precious flapping, usually being restless until his roommates were coming back, full of excitement.

While they were quiet, he was watching them intensely and it seemed they were always in the mood to build their home. They would bring moist dust in their beaks, mixed with straws, twigs, and feathers. Resting only the legs on the outside of the nest while using their beak to build everything – perfect engineers.

— Chirp, chirp there goes the song.

The owner of this place did not understand a lot from all the business around him, but he was charmed by their song and by them just being around him. Seems like the birds finally found their place.

He was thankful for that, this thankfulness making him awfully noisy. He started to behave exactly like these birds, pursing his lips, resting on the windowsill just like them and imitating their head movements when bringing things to build their nest.

Until autumn came, when the parents would leave the land together with their baby birds, this swallow nest became his daily source of joy.

Then, he discovered another wonder: the feeding process of the baby birds. Restless and always hungry. Eager to tuck in everything without pause. There were four of them, four mouths to feed, opened so wide that you could no longer see their tiny body. Four black holes bordered by orange stripes.

– Țiu – țiu, țiu – țiu – strigau puișorii!

Tare i-ar mai fi prins copilul în palme să-i liniștească. Și să vadă el de unde veneau țipetele acelea, cum le funcționau ochii și de ce aveau corpurile acoperite cu puf negru?!

Matei creștea alături de puii de rândunică. Cele adulte îl recunoșteau, se înțelege! Nici nu se mai sinchiseau că la câțiva centimetri de ele, de după geam, le vorbea și le privea dimineață de dimineață. Între ei s-a legat astfel o prietenie minunată. Îi înțelegeau parcă și vorbele. Mai ales dacă erau însoțite de anumite gesturi.

– Hai să ne jucăm țiu – țiu... le chema.

Ele îi făceau viața mai frumoasă.

Dar într-un an, niște meșteri au înlocuit geamul cu unul modern. Odată cu vechiul geam s-a rupt o parte din vechiul cuib. Și de atunci lucrurile au luat-o razna. Zadarnic și-a mai așteptat Matei prietenele să-l refacă la venirea în țară. Asta nu s-a mai întâmplat! Dimpotrivă! În loc să se așeze la adăpost, apropiindu-se de el deveneau deosebit de neliniștite. Se învârteau în preajmă, zburau țipând strident și neobișnuit, mișcându-se deasupra-i în cerc. Veneau din nou, dar se îndepărtau rapid, ca și când din fosta casă le pândea un mare pericol. Degeaba le striga copilul – acum vorbea bine! – și le spunea ce-ar trebui

Oh, the fuss they were making when one of the parents was bringing food!

— Chirp, chirp – always shouting.

The little boy wanted to hold them in his hands, to help these baby birds to calm down. To check how on earth they were managing to make all those noises, to study their eyes and see why their bodies were covered in black fluff?

Matthew was growing up together with these swallow babies. Of course, the older ones were already recognizing him. He didn't even bother to hide under his window anymore. He was talking with them daily, studying them every morning, everything turning into a beautiful friendship. It seemed like he could understand their language.

— Let's play, chirp... he was calling them.

The birds were making his life brighter.

In the following year, the window was replaced by some constructors with a new model. With the old frame gone, a piece from the old nest was also missing. From then on, everything began to fall apart.

It was in vain for Matthew to wait for their return once back in the land.

That never happened. On the contrary! Instead of coming back to their nest, when they were getting closer to their previous home, the birds were getting restless, flying in circles, chirping loudly and oddly.

They kept coming back like something was pulling them to the old place, but they were quickly moving away as if their old home was some sort of danger to them.

să facă ca să-și recâștige casa, le îndemna să se mai odihnească, că tare erau oboseite de atâta zbor..., ele nu-l ascultau. Făceau o zarvă incredibilă. Chemaseră și alte surate. Împreună veneau să cerceteze cuibul și apoi se retrăgeau intrigate, rotindu-se pe lângă el... Nici vorbă să se mai așeze să cuibărească.

Băiatul era îngrozit. Tot invitându-le acasă, la un moment dat a deschis geamul încercând să fie mai convingător vorbind și gesticulând. Eforturile lui, însă nu au dat roade. O jumătate de zi s-a repetat același spectacol neînțeles al rândunelelor până când, după o ultimă apropiere, au dispărut. Pentru totdeauna.

Matei a mai sperat și primăvara următoare că rămășițele de la geamul său vor fi prefăcute în cuib. Dar păsările cele elegante, frumoase și vesele nu s-au mai întors.

Plânsul și întrebările copilului n-au avut nicio alinare, cu toate strădaniile părinților. Acum vederea rândunelelor îi producea suferință. Chiar și ciripitul. De aceea le evita. Nu înțelegea de ce rândunelele l-au scos din viața lor. Tristețea lăsată în cuibul stricat și-n sufletul copilului a persistat îndelung ca ceața de toamnă.

Vremea a trecut, iar anul următor, zilele și fața puștiului s-au înseninat din nou. La geamul lui, demult părăsit, și-a făcut apariția... o pereche de porumbei.

It was pointless for our little boy, who by now was able to talk, to keep calling them back. He was telling them what to do to rebuild their home, suggesting them to rest their wings from all that flying – all in vain, they never listened.

There was a lot of fuss going around. More birds gathering to check the nest, but always withdrawing, even more annoyed, always flying in circles... but never sitting down.

The boy was terrified that he would lose them forever. He kept inviting them home, even opening the window at some point. Talking and pointing towards him. All in vain.

This confusing show kept repeating for half a day, when, with one last approach, the swallows just vanished. Forever.

The next spring, our Matthew hoped that what was left of the old nest would be rebuilt. But the beautiful, elegant birds, his joyful friends, never returned.

His cries and his questions found no relief, even with his parents' attempt to make everything better. His heart was broken every time he would look at the swallows.

Even hearing them chirping hurt. That's why he started avoiding them. He could no longer see them. He just could not understand why the birds took him out of their lives.

The sadness left in the old nest and the sadness from his soul were still lingering like the strong autumn fog.

Days passed by and the following year, the life and the face of our little kid brightened again.

At his old, abandoned window, there was... a pair of doves.

Cuibul
de
rândunele

Pătata

Pătata

Se afla de doi ani și jumătate în casa noastră!
Am adus-o pentru fiul meu.

De mic își dorise mult o pisică.

În clasele primare mergea adesea din cauza Upsei cea simandicoasă a Piuței, o pisică aristocrată, să petreacă sfârșiturile de săptămână departe de casă. Iar când se întorcea nu vorbea decât despre „ce a făcut pisica”, cu o încântare și cu o bucurie încât te simțeai o mamă rea pentru că el nu avea una.

Datorită dragostei lui pentru pisici am făcut cu ani în urmă, o încercare aducând acasă un pisoie mic, rotunjour, roșcat și cu ochi albaștri. Un ghemotoc simpatic, neajutorat și plin cu purici. Mi l-au dat pe încercate niște amici care mai aveau câțiva și le căutau un alt cămin. El era prea mic, iar eu complet needucată pisicește, drept pentru care nu prea am scos-o la capăt împreună. Ba își făcea nevoile pe covor, ba se așeza pe caietele de teme ale copilului meu, ba, când găteam sau spălam vasele, se agăța cu unghiile și urca pe mine ca-n copac. Asta știa tare bine cum să facă! Mai erau nopțile în care nu rămânea singur. De aceea, dacă se-ntâmpla, mieuna până îți se făcea milă de el. Matei nu putea dormi nici

Spotty

She had been living in our house for two and a half years! I brought her for my son, Matthew.

So badly he wished to have a cat!

While in primary school, he would often spend his weekends away from home, together with the fancy Upsa, Piuta's fluffy aristoCAT. And when he returned from our friend, the only thing he would talk about was do you know what the cat has done?' With such joy and delight that it made me feel like a bad mom for he didn't have one.

Due to his love for cats, years ago, I made an experiment, a compromise, bringing home a kitten. Small, chubby, foxy red, with blue eyes. A cute and helpless ball of fur, full of fleas. He was given by my friends who already had several more and wanted to find him a loving home. He was extremely small and I was not properly eduCATed. So we didn't get along very well. Sometimes, he would wee on the carpet, or sit on my son's homework, or climb up my leg and use me as a scratching post whenever I was cooking or washing up.

The kitten was never left alone during the night but when it did happen he would meow until I felt heartbroken Matthew couldn't sleep because of all of the noise so I would give in and let the kitten come to my bedroom instead. However, he was

de el, nici cu el, așa că l-am lăsat să vină cu mine. Era mulțumit doar după ce se cuibărea confortabil în părul meu care, fiind lung și bogat, i se părea un culcuș tocmai potrivit.

Se înțelege că nu reușeam să adorm cu el acolo!

Și poate toate ar fi fost cumva, până la urmă am fi învățat să conviețuim, dar un lucru anume nu l-am putut rezolva defel. Puricii!

Auzisem de zgardă, de un praf pe care să-l aplici cu grijă pe cap ca să nu-l lingă și să pățească ceva, de despăducheat cu pieptenele, metode bunicești și moderne. Dar la noi, n-au dat rezultate. Așa că am avut o discuție cu fiul meu. Ca orice orășean neobișnuit cu astfel de obligații, mi-a spus cu lacrimi în ochi, că el nu se descurcă cu pisicul. L-am returnat familiei care sigur s-a priceput mai bine să-l îngrijească. Îl luasem prea devreme.

Așa s-a încheiat prima tentativă de-a avea o felină! Cu neștiință și regrete.

Eram convinsă, și încă sunt, că animalele de companie cum sunt denumite acum, domestice li se spunea pe vremea copilăriei mele, au nevoie de libertate și nu de o viață închisă într-un apartament de bloc.

Și iată că anul 2020 ne-a adus una, cum nu mai văzusem. Pe Pătata! După zece ani de la întâmplarea cu pisicu` roșcat și după douăzeci de ani de la Cuibul de rândunele!

Într-o zi l-am testat pe Matei:

— Și acum îți plac atât de mult pisicile?

El m-a privit mai întâi mirat, ca și când m-ar fi întrebat: „dar ce-ți veni să mă întreb după atâția ani? Ce mai contează, oricum?” Apoi, privirea i-a devenit ușor

pleased only when comfortably nestled into my long and thick hair, a perfect lair.

Obviously, I could hardly sleep with him around.

I was optimistic that we could all eventually get along if it weren't for all the fleas!

I had heard of cat flea collars, and of a powder you would carefully sprinkle only on the head, about a special comb or other old or modern solutions, but nothing was working. Matthew, like any other cat-inexperienced city boy, came to tell me in tears that he was not able to manage the situation. So, after a long talk, we decided to return the kitten to the family where he was very well taken care of.

He should have stayed longer with his mother; we definitely took him too early.

That's how our first attempt to have a cat ended up! With ignorance and regrets.

I believed, and still do, that pets don't have a normal, healthy life in apartments

But life's full of surprises and here's 2020 bringing us a very special cat. Spotty!

Ten years after the foxy red cat moment and twenty years after 'The Swallows nest', I asked Matthew:

— Do you still love cats, enough to have one?

He looked amazed at me, as if wondering: 'why on Earth are you asking me this after so many years? It doesn't make any difference now, anyway!' With a nostalgic gaze and thinking he might still have had a cat he replied without hesitation:

— Yeeesss...

— Are you saying you would play with her?

— Yeah, I'd like to see her around the house, sleeping at my feet.

Suddenly, that moment was crucial, and I made up my mind. I'd bring a cat! This would be my Christmas present for the pandemic year of 2020.

nostalgică la gândul că ar fi putut avea o pisică simpatică și a zis fără ezitare:

– Daaaaa...

– Vrei să spui că te-ai juca cu ea sau...?

– Da, mi-ar plăcea să o văd prin casă, să doarmă la picioarele mele...

În momentul acela m-am hotărât brusc. Voi aduce o mîță! Aceasta va fi cadoul lui de Crăciunul anului pandemic, 2020.

Așa că am apelat la cineva care avea o colecție serioasă. Educate.

Acolo m-a întâmpinat o casă frumoasă, o grădină așijderea și o mulțime de blănoase. Trei generații. De la nou născuți, un pisoi de trei luni manierat, curățel și... extrem de asemănător cu cel roșcat luat pe încercate mai demult, la cele adulte. Puiul de trei luni nu știa ce i se pregătește. Gazda sa mi-l prezenta ca pe o achiziție bună. Jucăuș, frumos. Ca să le pot observa, le-a chemat pe toate la masă. La boabele acelea industrializate, cu care nu eram defel de acord și nici împăcată. Și nu sunt! Credeam că și pisicile de la oraș pot mânca resturi din bucătărie așa cum făceau ălea din casa mea părintească de la țară.

Cum la hrană și om și animal sunt receptive, trei pisici mature s-au grăbit să adune boabe. A patra stătea mai departe, sfielnică, abia se atingea de mâncare. Făcea, de aceea, notă aparte.

– Ce e cu pisica asta? De ce nu vine și ea ca celelalte la masă? am întrebat.

– Așa e ea, e mai retrasă și mai fricoasă. Mănâncă puțin, mereu cam ultima, dar nu e bolnavă.

I came across someone who had a serious collection of 'educated' cats.

Once I arrived at the address, I was welcomed by a nice house, a garden too, and three generations of cats. Adult, newborn and a three month old kitten, well-trained and clean... extremely similar to the foxy red cat we had years ago. And he wasn't ready for what was going to happen. The owner described him as a valuable purchase playful and good-looking.

Then she called all the cats for lunch so I could take a better look at them. Those little industrialized balls of kibble weren't looking very appealing whatsoever. To my knowledge and as I recalled from my childhood home, cats ate the kitchen scraps.

All of them were gathered. Since both humans and cats are receptive to food, three of the adult cats hurried to tuck in. The fourth one was shy and kept her distance, barely touching any food. Therefore, she stood out.

— What's wrong with this cat? Why isn't she here with the crowd? I asked.

— That's how she is, shy, scared. Not eating much, always behind, but she's not sick.

Then I looked at her with growing interest. I liked this behavior in a cat. Not nosy and always in waiting, ready to run if in danger.

— Spotty! That's how I called her, timidly and calmly. Just like she was.

— Spotty?! Replied the owner with a surprised look. We also used to call her like this, but we never thought it would be a good name for her.

— She's very beautiful! Such autumnal colours! Sporting stripes like a tiger, from grey to forest red... I exclaimed, mesmerized by all the colours of her fur.

— Yes, she's a beauty! And she's also well behaved. She doesn't stick her nose where it doesn't belong. She doesn't

Am privit-o cu tot mai mult interes. Îmi plăcea acest fel de a fi la o miorlăitoare. Nebăgăcioasă și parcă mereu în așteptare, gata de fugă dacă s-ar fi dovedit că e în vreun pericol.

— Pătata! Am început să mă adresez ei, abia șoptit și cu calm. Ca ea.

— Pătata? S-a mirat doamna. Și noi îi mai ziceam așa, dar nu ne-am gândit la un astfel de nume pentru ea.

— E foarte frumoasă, îi spun. Ce culori tomnatice are! De la gri tigrat, până la roșcatul pădurii... m-am exprimat cucerită de culorile cuibărite-n blănița ei.

— Da, e frumoasă! E și tare cuminte. Nu-și bagă botul unde nu-i fierbe oala. Nu se suie pe masă, nici pe pat, doar dacă o chemi. Uneori vine în patul meu, dar de obicei e mai singuratică și cuminte.

— Tare îmi place! Aș lua-o pe ea...

— Dar e adultă, are trei ani! Luați motănelul ăsta roșcat, că se va juca cu fiul dumneavoastră. Pisica e retrasă, nu prea vine la oameni, nici nu se joacă.

— Tocmai de aia-mi place mult, că nu e ca celelalte.

— Hai, Pătata, a numit-o doamna, hai să te vedem!

Dar pisica cea în culorile pădurii, nici vorbă să se apropie. Stătea deoparte temătoare.

Am urmărit-o o vreme. În reținerea pe care o manifesta avea ceva deosebit. Era subțirică și agilă. Sfioasă ca o adolescentă și tot ca o adolescentă evita să se uite la oameni. Se oprea mai departe de grupul suratelor și privea fricoasă la orice mișcare care ar fi putut-o pune în pericol. Își aștepta răbdătoare rândul la mâncare și apă. Când celelalte se retrăgeau, îndrăznea și ea.

— Bea foarte multă apă, dar mănâncă puțin, a mai spus de acum fosta gazdă a Pătatei. Tare ne-am atașat de ea, am vrea să-i fie bine.

get on the table, bed, only if you call her over. Sometimes she comes to my bed, but usually she likes being alone and she's quiet.

— I like her a lot! I'd take her...

— But she's an adult! She is three years old! Have this little ginger tomcat, as he will play with your son! The cat is shy, not only she won't come over when called, but she won't play either.

— That's exactly why I like her better, she's not like the others.

— C'mon, Spotty, called out the lady, let's have a look at you!

But the forest-coloured cat didn't even budge. She was anxiously standing aside.

I watched her for a while. She had something special in her reluctant nature. She was thin and agile. Like a shy teenager, she avoided looking at people and stood away from the other cats, fearfully watching for every movement that might put her in danger. The kitten was patiently waiting for her turn to eat and drink water, only daring to do so when the other cats were not around.

— She drinks a lot of water, but doesn't eat much, said Spotty's now former owner we've gotten really close to her, but we would like her to be alright.

I was very determined to take her with me.

— I'll have her, I said, wondering whether I was doing the right thing.

— So, you don't want the little tomcat then? Fine, replied the woman with surprise.

I think I know why.

Then came the worst part of her journey home.. The previous owner struggled to catch the untamed kitten and the poor thing found herself in a cage.

Eram foarte hotărâtă s-o iau cu mine.

— Pe ea o iau, am spus, întrebându-mă dacă fac bine.

— Deci nu-l vreți pe motănel? Bine, mi-a spus femeia, cu un ton care trăda puțină surpriză.

Cred că știu de ce.

A urmat apoi cea mai neplăcută parte din aducerea ei la noua casă. Cum era sălbatică, proprietara ei a prins-o greu și, fără să-și dea seama, s-a trezit biata în cușcă.

De cum s-a găsit acolo, a început să miaune a ajutor. Am pus peste cușcă un prosop și am băgat-o în portbagajul mașinii. Tot drumul am auzit-o mieunând în răstimpuri. Era tare speriată, se pare.

Când am ajuns la bloc, am scos-o afară din mașină și până-n casă i-am tot vorbit ca să o mai mângâi în spaima ei. Am intrat în casă și am pus-o la intrare, fără să o eliberez. Apoi l-am chemat pe Matei.

Acesta s-a apropiat, nedumerit că îl chem la ușa de la intrare.

— Știi ce e asta? l-am întrebat arătându-i cușca.

— Da, mi-a zis studentul cu ochii măriți de emoție și cu vocea tremurândă:

— O pisicuță!

Am știut că se vor înțelege foarte bine, de la început. Așa a și fost!

Chiar când scriu, Pătata stă întinsă cuminte lângă piciorul meu și din când în când își ridică privirea extraterestră spre mine, mă privește cu pupilele mărite, scoate un sunet slab, scurt, echivalent cu „hî”-ul uman: de parcă m-ar întreba dacă e totul bine și în ce o privește. Mă uit la ea și zâmbesc, că-i tare simpatică.

După ce i-am dat drumul în apartament, a zbughit-o nesigură după canapea. În loc să o lăsăm în pace să se

As soon as she got inside, she started crying for help. I threw a towel over the cage and put her into the trunk. While driving, I heard her meowing from time to time. It looked like she was very scared. When I arrived home, I took her out of the car and kept talking and comforting her. Once inside the flat, I left the cage by the door and called Matthew over. He came to the front door looking very confused.

— Do you know what this is? I asked, showing him the cage.

— Yes, he replied, with astonished eyes and a trembling voice.

— A kitten!

From the beginning I knew they would get along extremely well. And so it was.

As I'm writing this, Spotty is lying by my feet, and every once in a while she glances up with an alien-like look on her face letting out a faint and low sound similar to the human 'hmm', as if wondering if everything is all right in regard to her. I'm looking and smiling at her, she's so cute!

After I let her roam around the flat, she hid herself behind the sofa. Instead of letting Spotty calm down, we kept chasing her around while trying to talk to her. She would've dug a whole inside the wall and hid right in it. She was frightened, searching for a way out. We caught a glimpse of her right before she hid again under the wardrobe, a more concealed but very narrow space. We tried in vain to get closer. She wasn't trying to defend herself but kept shaking with fear.

That's when we decided to leave her alone. Then we placed some food and water by the wardrobe, her house and the litter tray but she didn't come out before she made sure that everybody had gone to bed. She spent hours in fear of being caught, without eating, drinking or using the litter tray.

We didn't even hear her around the house, but the next day we noticed she ate and spent some time in her house.

liniștească și eu și Matei, vrând să o calmăm, am tot umblat după ea vorbindu-i. Ea se retrăgea spre perete în care s-ar fi băgat desigur, dacă ar fi găsit o intrare. Era speriată, căuta cu ochii o scăpare. La un moment dat a apărut afară și a fugit sub dulap unde era un loc mai dosit, mai sigur pentru ea, dar tare strâmt. Am încercat să ne apropiem, numai că n-a fost chip. Nu se apăra, dar observam cum tremură.

Am înțeles: trebuia lăsată în pacea ei.

I-am pus apă și mâncare lângă dulap, căsuța și litiera, dar nu a ieșit afară până nu s-a asigurat că doarme toată lumea. Ore în șir a petrecut în groaza de a fi prinsă, fără să bea fără să mănânce, fără litieră!

Nici n-am simțit-o prin casă. Totuși, a doua zi, am văzut că mâncase și fusese în căsuță.

Așa a dus-o vreo două săptămâni. O vedeam rar cum se furișează. Îi vorbeam ca să se obișnuiască. Au mai trecut două săptămâni, o lună... apoi a început să traverseze camera mai puțin panicată, și ascunzându-se mereu.

Degeaba o momeam cu vorbe calme și cu mâncare. Uneori se mai oprea din agitația ei și arunca înspre noi o privire nesigură. Ziua era aproape tot timpul la adăpost.

În cele din urmă, încet-încet a căpătat încredere. Venea până-n mijlocul încăperii, se așeza și ne urmărea. Se furișa adesea în vestiar, unde-și găsisse un culcuș într-o ladă cu haine. Nu ieșea decât atunci când era foarte sigură pe ea. Și atunci cu multă precauție.

Ușor, ușor s-a mai apropiat și și-a fixat locurile ei la vedere. În logie pe o sofa și în sufragerie pe un corp mai îndepărtat. Venea când o chemai la masă, mânca aruncând mereu priviri piezișe, gata de fugă. Nu se așeza în apropierea ta, nu se lăsa atinsă și se ascundea de

And so, a couple of weeks passed by. I seldom saw her sneaking around, although I would talk to her, so that she would get used to it. Another couple of weeks went by, a month... then she started to move around the room more relaxed, but always hiding.

In vain I called her and lured her with soothing words and food!

Sometimes she would relax and give us a frightened and unsecure glance. Almost all day long she would stay in her hiding spot.

Then, little by little, she gained more confidence. She would stand in the middle of the room, watching us. She often used to hide in the dressing room, where she found shelter in a box of clothes. She wouldn't come out unless she felt very safe. And she would only do that with a lot of caution.

Step by step she got closer, choosing her favourite places in sight: on the balcony's sofa and on a far-off piece of furniture inside the living room.

She would come when called for supper, always looking around when eating and ready to run away. She would never sit beside you, never let anybody pet her, and she would always hide whenever somebody came inside the house, heard noises or louder voices. When guests came over, she would go by unnoticed.

For some time now, she would lie in wait when the front door opened. She was curious of what was hiding behind the door. Sometimes she would sit among the flowers inside the closed balcony. She never tried to get the soil out of the flowerpots, although she used to jump over them to hide. In order for her to get a change of scenery, I let her sit in the open balcony overlooking the boulevard. She ventured herself outside, in the crisp air, sitting behind the chairs and flowerpots. Sometimes she would put her nose near the drain pipe, to cool down

cum intra cineva în casă, auzea zgomote sau voci mai puternice. Nici nu știau musafirii că există, dacă nu le spuneam!

De la un timp, a început să pândească când se deschidea ușa de la intrare. Era curioasă de ce-ar putea găsi dincolo. Câteodată stătea printre florile din logie. Niciodată nu s-a suit prin ghivece să scoată pământul, deși sărea peste ele să se ascundă. Ca să mai schimbe peisajul, i-am deschis balconul neacoperit ce dădea spre bulevard. A îndrăznit să iasă afară și să stea la răcoare după ghivece și scaune. Uneori se aerisea la orificiul de scurgere a apei.

Pătata se obișnuise deja cu noua casă, dar era în continuare sălbatică.

Nu aveam de unde să știu că asta era firea ei, că semăna, dar nu prea semăna cu micile feline domestice care se ghemuiesc în brațele oricui, sar la cravata musafirilor sau te zgârie când te joci cu ele.

Ei, dar surprizele nu s-au lăsat așteptate nici în cazul ei.

Într-o zi, văzând cât de mult își dorea să iasă pe hol, mi-am zis că ce i se poate întâmpla, iese, vede ce e și se-ntoarce. Și așa e sperioasă, nu are curajul să pornească în necunoscut.

I-am lăsat deci ușa deschisă și am urmărit-o să vad ce face. A stat o perioadă și a amușinat spațiul ce dădea înspre hol. Cu nasul pe jos se apropia de ieșire. M-a privit cu oarecare teamă, cu urechile drepte în sus și și-a scos capul pe hol. S-a uitat în toate părțile și a ieșit hotărâtă. A avansat un pic de-a lungul coridorului și mi-am zis că se-ntoarce iute în casă! Dar ți-ai găsit! Pătata mea odată se apucă de miorlăit și începe să urce grăbită scările. M-a surprins. Unde pornește așa? mă întreb.

Although Spotty had gotten used to living in the new house, she was still feral.

I had no idea that this was her nature and that she seemed to be more or less, just like other domestic cats that nestle in anyone's arms, jump at the guests' ties or scratch you when playing with them.

Well now, in her case as well, it was high time for surprises.

One day, seeing how much she wished to get out, I let her down the hall, confident that no harm would come to her anyway: she would get out, see how it's outside and then come back, since she is skittish and has no desire to explore new spaces.

I ended up opening the door, letting her out and watching her with intent. She waited for a while, sniffing the path leading to the hall. Getting closer to it, she suspiciously gave me a glance. With erected ears, she got her head out the door, looked both ways and victoriously stepped outside. Shortly after she took a few steps down the hall I thought she would come back inside the house, but boy, was I wrong! My Spotty at once started meowing and climbing up the stairs in a hurry. She caught me by surprise.

Where is she going like this? I was wondering.

— Spotty, Spotty, where are you running, come here, hey!

She kept going further up to the 4th floor, 5th, instead of coming back... I was cautiously following her so that she wouldn't get scared.

— Spotty, here, kitty, kitty! Come back.

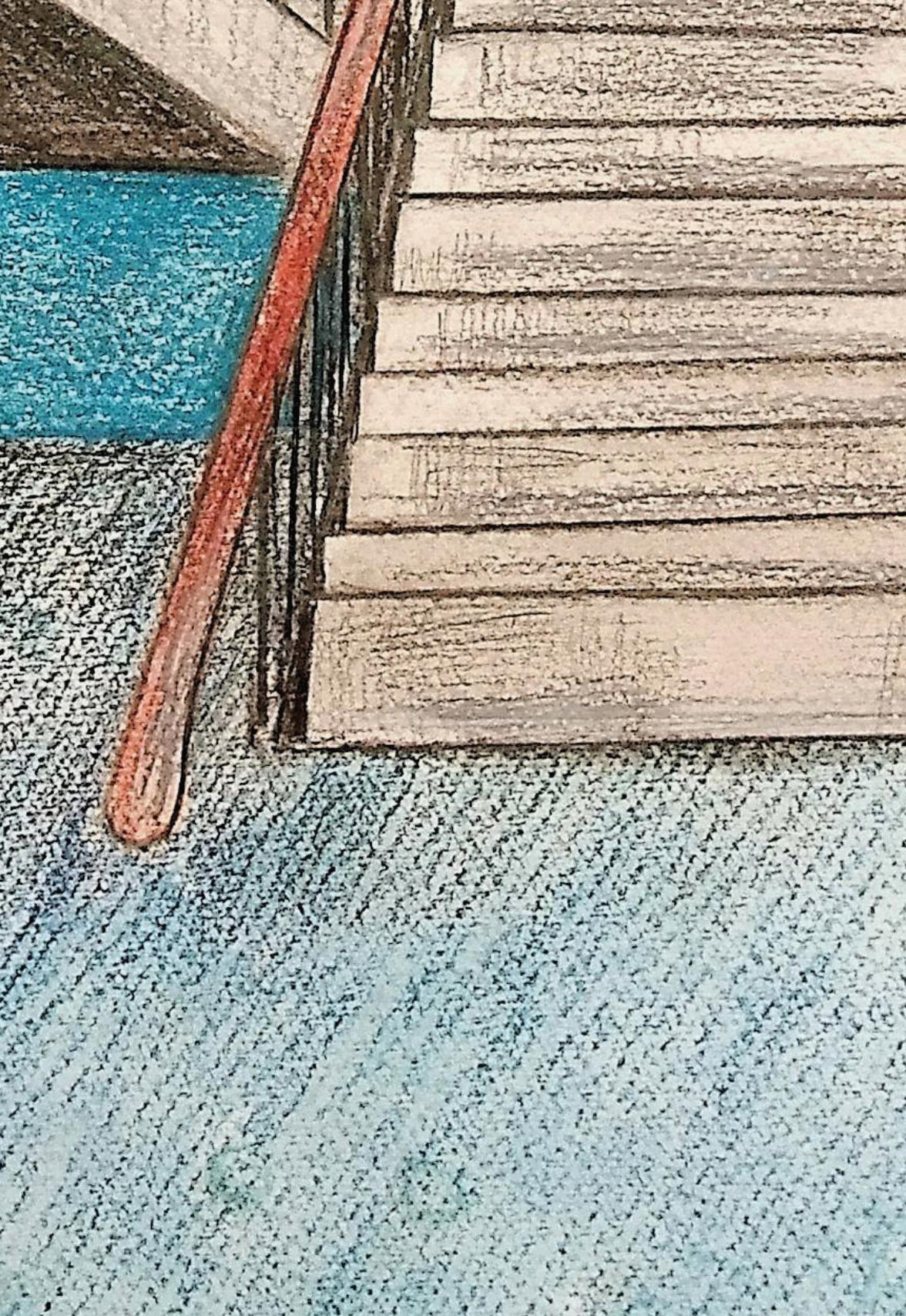
I hurried up to the 5th floor, where she was desperately meowing. She spotted me getting closer, stopped in confusion, shaking her head. I got to her.

— Don't be afraid, I'm here, I said, calming her down, come back, Spotty.

But she couldn't find her way anymore. I stepped in front of her so that she couldn't climb any higher and somehow,

– Pătata, Pătata, unde mergi, vino aici, hei!

În loc să se apropie, pisica o lua aiurea pe scări la etajele superioare. La patru, la cinci... eu în urma ei cu prudență să n-o sperii prea rău.

– Pătata, aici sunt, pis pis, pis pis... vino înapoi.

Mă reped la etajul cinci unde mieuna cu disperare. Mă vede că mă apropii, se oprește descumpănită, mișcându-și capul dezordonat încolo și-ncoace. O ajung.

– Nu te teme, sunt aici, o liniștesc, hai înapoi, Pătata.

Dar ea nu mai știa încotro s-o apuce. Mă proptesc în fața ei ca să nu mai urce și cumva reușesc s-o redirecționez pe drumul bun, spre coborâre. Coboară mieunând panicată. E clar că habar nu are unde merge. Se oprește pe marginea pardoselei, lângă balustradă, la etajul patru. Habar n-am ce vrea să facă. Până să mă dumiresc sare, nu știu cum, prin spațiul strâmt dintre pereții de ciment ai balustradei, până la etajul trei. Ca pisicile!

– Miuauuuu, miauuuuuu, se jelește derutată. Eu cobor scările cu grijă ca să nu facă vreun salt mortal. O ajung din urmă, temperând-o mereu.

– Hai că ești acasă, pisicuță, uite trec pe lângă tine, tu stai cuminte și eu îți deschid ușa, care era întredeschisă, de fapt. Zăpăcită și confuză stă în mijlocul holului și miaună disperată. Dar se oprește, nu mai merge aiurea. Deschid ușa larg, intru pe jumătate în apartament, iar cu capul afară, uitându-mă la ea o chem să intre.

– Aici e casa ta, vino! Uite eu sunt acasă, hai și tu!

Rotindu-și capul în toate părțile îndrăznește, în sfârșit, să se apropie. Poate o pune iar păcatul să o zbughească undeva... dar, nu! Intră lăsându-se pe vine, și trece pe lângă mine în locuință.

I managed to guide her in the right direction. While climbing down, she was meowing in panic. It was obvious she had no idea where she was going. She stopped to one side, near the handrail, on the 4th floor. I had no idea what she was going to do next. In the blink of an eye, she squeezed through the railing and jumped to the 3rd floor.

— Meoowwww, meoowwww, she screamed in confusion. I carefully got down the stairs, so that she wouldn't take a lethal leap. I reached her and comforted her.

— You're home now, kitty, look, I'm walking right beside you. You behave now and I'll open the door for you. Dazed and confused, she was sat in the middle of the hallway, meowing hopelessly. I opened the door wide, got inside the apartment and invited her in.

— This is your home, come! Look, I'm inside, c'mon!

After looking all around her, she finally dared to come closer. I feared she might scour off somewhere again... But, no! She crept in, as if searching for something and walked past me.

— Thank God, you goofy cat, I scolded her, while she sat herself victoriously on the carpet with her still and minimized pupils.

Time was running out in favour of Spotty's settling in.

She became nicer and nicer and more and more friendly, without exaggerating! She would come close to you, she would even lay next to you, but no chance of getting her in your arms!

And she stayed the same to this day.

She lets you pet her, she will even come to you, stare at you and wait for you to guess what she wants. In case you ignore her, she will stomp her feet and meow softly. And then, if you still don't react, she will fix you with her feline gaze and continue meowing softly many times over. I've never heard her meow loudly and audaciously in the presence of people. I haven't seen her get on the table, rummage through dishes or with her nose stuck in the cream jar. Is she shy and civilized,

– Slavă Domnului, tăntăloacă de pisică, o apostrofiez eu, în timp ce ea, victorioasă, se așează pe covor, cu liniștea în pupilele-i micșorate.

Timpul se scurgea în favoarea acomodării Pătatei.

Era din ce în ce mai drăguță și mai prietenoasă, dar fără exagerări. Adică, se apropia, se așeza lângă tine chiar, dar nu cumva să încerci să o iei în brațe!

Așa a și rămas!

Accepta să o mângâi, chiar venea ea la tine, se uita insistent și aștepta să realizezi ce vrea. Dacă o ignori, își schimba greutatea de pe o lăbuță pe alta și mieuna ușor. Apoi, dacă tot nu reacționezi, te fixa cu privirea ei felinească și mieuna ușor, de mai multe ori. N-am auzit-o mieunând foarte tare, deranjant, obraznic în preajma oamenilor. N-am văzut-o urcând pe masă și căutând între vase, nici cu botul în borcanul cu smântână. E foarte sfioasă și civilizată... sau pisicile de bloc își pierd acuitățile și curiozitățile olfactive?

E interesată când îi miroase a carne de pui, de pește sau chiar șuncă, de care ea a cam uitat. Vine, se așează în fața ta și cere încetișor. Îi dau două - trei bucățele mici, pe care înainte de-a le mânca le tot împinge cu laba sau le ridică în aer cu unghiile.

Apropo de unghii! Mi-a fost tare teamă că-mi va face harcea-parcea țesătura de pe mobilier. Văzusem asta în multe case.

Are o scânduriță specială de ascuțit ghearele. O folosește puțin. O aud noaptea că-și face pedichiura în marginile de la covor, pe covoarele de la intrare sau în partea de jos a taburetului cu pânză, unde se văd niște urme, drept pentru care o mai cert. Nici vorbă să-i tai ghearele, n-ai cum!

or do apartment cats lose their senses, especially the sense of smell?

The smell of chicken, fish or even ham, catches her attention. She will sit in front of you and beg for a bite. I give her two-three bits which she plays with first, tosses them with her claws in the air before eating them.

Speaking of claws! I was afraid that she would damage the upholstery. I saw it happen in many houses. Spotty has a scratching board for sharpening her claws. She seldom uses it. I hear her at night, fixing her manicure in the carpet fringes, in the carpets at the entrance or in the stool's fabric. I notice some traces there, so I scold her. No chance of trimming her nails!

If during the day she is very quiet, at night her behaviour changes completely.

After making sure that everybody is asleep and she's had her dinner, she starts to implement her time off schedule. First, she comes meowing from the kitchen even if it's past midnight. It sounds different from when she wants something. She's meowing for freedom.

— Meow, meow, meeeeeooooowwww, meeeeeooooowwww... she has a break and starts again:

— Meeeeooooowwww meeeeeooooowwww vigorously and certain of her own territory. Then, she combines the meowing with movement and running. She starts covering even wider areas, skillfully avoiding the obstacles before jumping over them! She jumps on the sofa and armchairs, panting She crashes into them at full speed, as if taking revenge for them stealing her daydreaming moments.

She settles down eventually and curls into a ball in one of her favourite spots, after which you don't hear her for the whole night. If we leave the bedroom door open, she comes in silently. I can hear her claws rub against the floor and up she jumps in bed! She lays by my feet and sleeps till morning.

Dacă ziua e foarte liniștită, noaptea are un comportament schimbat. Uneori în două reprize. După ce se asigură că toată casa doarme și ea și-a luat cina, începe să-și pună în funcțiune programul liber ales. Mai întâi vine din bucătărie mieunând, fără să-i pese că e după miezul nopții. Miaună altfel decât atunci când vrea ceva. Miaună a libertate.

— Miau, miau, miiiaaauuu, miiiaaauuu... face o pauză și începe din nou:

— Mmmauuuuuu, mmauuu, cu forță și cu siguranța teritoriului propriu. Apoi asociază mieunatului mișcarea. Începe să alerge pe suprafețe tot mai largi, ferind cu pricepere obiectele. După, trece la săriturile peste obstacole!

Sare icnind pe canapea, și pe fotolii, și peste alte corpuri. Se izbește cu forță de ele răzbunându-se, parcă, pe momentele ei de leneveală de peste zi.

În cele din urmă se liniștește, se încovrigă într-unul din locurile ei preferate și n-o mai simți toată noaptea. Dacă am lăsat ușa de la dormitor deschisă, vine pâș, pâș, îi aud ghearele cum scârțâie pe dușumea și sare-n pat. Se așează cuminte la picioarele mele și doarme până dimineța.

Uneori te trezește cu un mieunat ușor. Și ziua reîncepe.

Rar o auzi torcând, foarte rar. Astea sunt momentele ei de maximă mulțumire, e răsfăț. Când i se dă atenție precum așteaptă. Adică se învârte între două persoane și primește mângâieri duble. Sau când se relaxează de tot, pur și simplu!

Într-o dimineță, am făcut-o amândouă lată. Lată de tot!

Mai ales eu, eu am fost cea vinovată pentru toate relele ce au urmat.

*

Era o dimineață de iunie, 2021. Mă pregăteam să merg la serviciu și ca de obicei, aeriseam toată casa. Deschideam pe rând câte un geam la fiecare încăpere.

Matei era prins cu multe cursuri online în camera lui. Eu cu pisica. Se proțăpise lângă patul meu de dimineață cu un mieunat discret, ca ea. Apoi, atentă la geamurile prin care intra boarea dimineții, s-a retras pe sofa din logie, în fața geamului. Am lăsat-o în treaba ei, eu văzându-mi de a mea. Știam cam ce face. De pe sofa, unde o bătea aerul, chemată de răcoare și de curiozitate, sărea pe pervaz și se uita afară un timp, după care văzându-mă prin preajmă, sărea înapoi învârtindu-se prin casă. Am urmărit-o o vreme. Când am fost gata cu treaba matinală obișnuită, am venit la geamul de la balcon și l-am închis pe verticală. Apoi am tras perdeaua, ca să nu vină căldura înăuntru, m-am îmbrăcat și am pornit.

A fost o zi caldă, caldă bine, peste 30 de grade, iar după-amiaza, la întoarcerea acasă, abia am așteptat să mă răcoresc cu un suc, o apă, o înghețată și să mă așez puțin.

Cum stau eu liniștită, împăcată după o zi de lucru, observ că Pătata nu se face simțită. De obicei venea la mine de cum pășeam în casă, uneori drăgălindu-se la picioarele mele, stând prin apropiere sau arătându-și căpșorul simpatic și mic dintr-un loc preferat unde se relaxa. Acum... nimic. Stau cât stau și văzând că nu se mai ivește, încep să o caut. O strig în dormitor. Îmi zic: o fi închisă-n baie, în bucătărie sau e la fiul meu învață și ea FIS ori arhitectura calculatoarelor... că se iau astea!

Cert este că uitându-mă, strigând-o mereu și neprimind niciun răspuns, brusc m-am impacientat. Unde să fie?

Sometimes she wakes you up with a soft meowing. And another day begins.

You seldom hear her purring, hardly ever. These are the moments when she is the happiest, when she is given the much wanted attention. Or when she completely relaxes!

One morning, both of us got into trouble. Big trouble! Especially me, I was the one to blame for everything bad that followed.

*

One morning, in June, 2021. I was getting ready to go to work and as usual I was airing the house and I was opening the windows of each room. Matthew was busy taking online classes in his room. I was with the cat. She stopped by my bed with a discreet meow, just like she was. Then, intrigued by the windows letting the morning breeze come through, she sat on the sofa inside the closed balcony, right in front of the window. I let her do her thing and I did mine. I kind of knew what she was up to. From the sofa, baited by the cool air and curiosity, she jumped on the windowsill and looked outside for a while. Seeing me around, she jumped off the ledge and started roaming around the house. I watched her for a while. When I was done with my morning stuff, I came over to the balcony window and left it open inwards. I then pulled the curtains in order to avoid the heat, got dressed and off I went to work!

It was a very hot day, over 30° degrees, and in the afternoon, when I came back, I could hardly wait to cool myself off with some juice, water, an ice cream and to rest for a while. As I was comfortably sat, content after a day of work, I noticed that Spotty wasn't around. She would normally come to me the moment I set foot inside, sometimes rubbing on my feet, or poking her cute little head out from her favourite resting place. And now... nothing. I waited for a while, then I started looking for her. I looked for her in the bedroom, nothing. She could be

Vorbesc cu Matei, care foarte nedumerit și contrariat, mă întreabă dacă nu a ieșit dimineață pe lângă mine fără să observ. Mă miră ce-mi spune, deși sunt sigură că nu s-a furișat afară cu mine, încep să am îndoieli. Dacă, totuși?

Din momentul acela încep să îmi fac procese de conștiință și să mă agit.

— Sigur n-o s-o mai vedem! au venit cuvintele ca un reproș ale băiatului meu.

Apuc să o caut precipitată. Mai întâi întreb la vecini, caut în grădină și-n spațiile verzi din apropiere.

Acum tocmai se mângâie de mâna care-i scrie povestea. O fi știind că vorbesc de ea? E ca un căluț de mare. Vine cu capul înainte și se dezmiardă nerăbdătoare, dependentă de atingerea umană.

O și vedeam fugind cu câini pe urma ei sau lovită cu pietre!

Fiindu-mi ciudă pe mine, mă scuturam de gândurile astea urâte.

Am urcat la toate etajele, până pe acoperiș strigând-o și căutând prin toate colțurile. Ajunsă pe bloc m-am uitat în jos total descumpănită. Ce sus era...!

Tare nesăbuită am fost că i-am neglijat curiozitatea! Am pus prea mult preț pe teamă și-acum... îmi venea să plâng de mila soartei pe care i-am croit-o. Auzeam cuvintele lui Matei:

„N-o s-o mai vedem în veci, biata de ea...”

Am coborât la etajul meu să-i raportez situația stăpânului ei, mai neîncrezător decât mine. Am parcurs, din nou, tot mai dezamăgită apartamentul strigând:

— Pisu, pisu... părea că aud un răspuns slab, un miau nedefinit.

locked in the bathroom, I say to myself, in the kitchen or she's with my son, studying computer science... Contagious!

The truth is that not getting any answer, I panicked. Where could she be? I spoke to my son who seemed baffled and confused, asking me if she hadn't gotten out in the morning without me seeing her. I was taken aback by what he was saying, although convinced she hadn't, I started having doubts. What if?

From that moment on, I started to blame myself and I panicked.

We will never see her again! My son's reproachful words came out.

Then I started hastily looking for her. I first went round the neighbours, searched the garden and the nearby parks.

Now, she's cuddling the hand that is writing her story. Does she know I'm talking about her? She's like a sea horse. She puts her head forward, itching to be stroked, dependent on human touch.

I imagined her being chased by dogs or hit with stones!

Blaming myself, I tried to get rid of these awful thoughts. I searched the floors from top to bottom, right to the very rooftop, calling her name and searching her in all the corners. Once I reached the rooftop, I looked down in utter bewilderment. How high it was...

I couldn't believe how careless I'd been, I overlooked her curiosity! I put too much emphasis on her fear and now... I felt like crying just thinking of how things turned out for Spotty. I could hear Matthew's words:

'We will never see her again, poor thing...'

I got down to my floor to inform her owner about the situation and he was more disappointed than me. Looked throughout the apartment once again, calling out:

- Here, kitty, kitty... I thought I heard a faint meow.
- I think I'm hearing things ... I said with a heavy heart.

„Încep să am auzenii”, mi-am spus complet întristată.

La un moment dat sună telefonul. Mă duc să răspund. Un număr necunoscut se afișa pe ecran. Sictirită și fără chef, răspund.

— Bună ziua, bună ziua, doamnă, mă auziți? Și fără să aștepte un răspuns, vocea continuă sufocată și înecându-se, din care cauză abia o percep.

— Sunteți doamna cu pisica? O pisicuță gri care s-a tot plimbat toată ziua în soare pe pervazul balconului..., doamnă, sunt tare speriată, eu iubesc pisicile, cum să stea toată ziua în soare? Ați închis-o afară! Săraca pisicuță... pierd șirul cuvintelor.

M-am trezit ca din transă și am priceput că era o vecină de peste drum, tot de la etajul nostru, care vorbea de Pătata! De Pătata noastră... de ea... era undeva, era, nu se pierduse.

— Doamnă, vă rog, liniștiți-vă, o rugam eu pe vecină ca să mă liniștesc pe mine, unde e pisica?

— Unde să fie?! Pe pervaz, toată ziua a stat în soarele ăsta fără apă și a mieunat, vai de ea.

— Vă mulțumesc tare mult, merg să văd ce pot face. Vă mulțumesc frumos, răspund înviorată.

— Grăbiți-vă, mai apucă să spună doamna salvatoare, iar eu trântesc telefonul și sar direct la geamul balconului, trag perdeaua și-l deschid, chemând continuu pisica.

— Pisu, pisu, Pătata, vino aici! Hai că am deschis geamul.

Mă uit peste tot. Bătea un soare torid de vară, iar Pătata nu se vedea. Nici pe lateralul geamurilor. Nicăieri. Unde să fie? Despre ce a vorbit vecina? Nu era! Totuși femeia nu spusese prostii. O fi pitită undeva, dar unde? Doar căldură dogoritoare și pustiu. O mai strig și din partea

When the phone rang, I didn't recognize the number. Reluctantly, I answered the phone.

— Hello... , hello, can you hear me, lady? Without waiting for an answer, the voice carried on, sounding all breathless and choked and that's why I could barely understand her.

— Are you the cat lady? A grey kitten that walked all day long on the windowsill in the summer sun... , lady... I'm horrified I love cats, how is it possible to keep them out in the heat all day? You locked her outside! Poor kitten... I'm speechless.

I woke up, as from a trance, and realized she was a neighbour from the same floor talking of Spotty! Our Spotty... , she was somewhere, she wasn't lost.

— Lady, please, calm down, where is the cat?

— Where could she be?! On the windowsill, she was out in this sun without water and she meowed, poor her!

— Thank you so much, I'll see what I can do. Thanks again, I answered full of optimism.

Hurry up... adds the rescuer... just as I was hanging up the phone and headed for the balcony's window, opened it and called out the cat.

— Here, kitty, kitty, Spotty, come here! Look, I've opened the window.

I looked all along the windowsill. It was a hot summer sun and our Spotty was nowhere to be seen, not even on the exterior window trim. Nowhere! Where could she have been? What was the neighbour talking about? She was not there. Still, she wasn't joking! She might have been stuck somewhere, but where exactly? Just blazing heat and empty space. I kept calling her from the left side of the balcony and from somewhere near the kitchen I could hear a faint meow. She was somewhere, but where exactly?

The phone rang again. The same neighbour. She sounded flustered and I could hardly follow her, let alone understand her! We were both freaking out.

stângă a logiei, de undeva dinspre bucătărie, parcă aud un mieunat extrem de slab. E undeva, dar unde?

Sună din nou telefonul. Iarăși vecina. Vorbea atât de precipitat că n-o puteam urmări, darămite înțelege! Eram și eu și ea foarte tulburate.

— Doamnă, pisica, pisica dumneavoastră a sărit în gemulețul de lângă balcon, acolo pe stânga, îngăimă ea speriată.

— Unde? Mă mir eu... cum să sară? Acolo e un gemuleț mic și duce în bucătărie, zic. Da, e o aerisire, dar nu are cum să încapă acolo. Și-au făcut porumbei cuib și sunt pui, unde să mai încapă și pisica??? spun eu neîncrezătoare. Versiunea vecinei chiar părea neverosimilă.

Un loc de 20-30 de centimetri în care, din cauză că grilajul a fost luat de vânt, au venit porumbei care aveau puișori de câteva zile. Unde să mai intre și o pisică? Nu avea cum, practic nu era spațiu.

Vecina însă o ținea pe a ei că o vede acolo în geamul acela și să o scot pe la bucătărie.

Ei, sărăcia sărăciei!

În mod normal, da, ai fi putut să o scoți prin aerisirea de la bucătărie, dar erau două mari inconveniente pentru a face asta. Unu, locul era închis cu o plasă zidită dinspre bucătărie și doi, spațiul era extrem de mic și acoperit de un raft pentru compoturi și dulcețuri, deci nu se putea umbla acolo. Și dacă prin absurd ai fi reușit să înlături cele două obstacole, nu văd cum ai fi tras pisica înăuntru speriată cum era...

Dar mai știi? Oboseala poate că a înmuiat-o!

— Veniți afară să o vedeți, mai zice vecina, că se vede.

Fug afară pe partea cu pricina și înmărmuresc! Pisica era într-adevăr îndesată peste puii de porumbei, în

— Lady, the cat, your cat has jumped on the small ledge by the left side of balcony, she mumbled very frightened.

— Where? I wondered... how could she have jumped? There's a small window that leads to the kitchen I said. Yes, there's an air vent, she couldn't have fit through there. Pigeons built a nest there and they have chicks, no room for the cat!!! I said in disbelief. My neighbour's story seemed highly unlikely.

It was a narrow air vent of 20/30 cm wide and since the wind took off its cover, some pigeons made their nest inside. There's no way she could have entered there! There's barely any space.

But the woman insisted that she kept seeing her there, in that window and that I should get her out of there, through the kitchen!

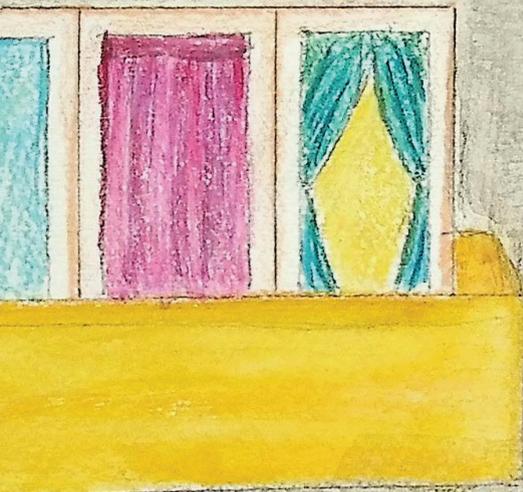
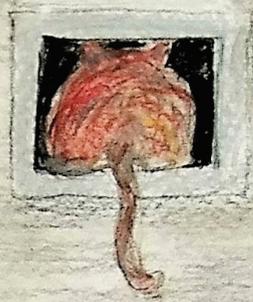
What the heck!

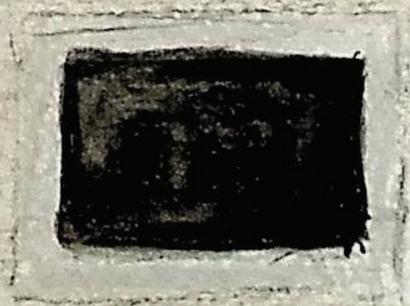
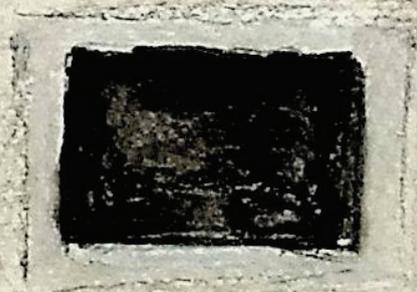
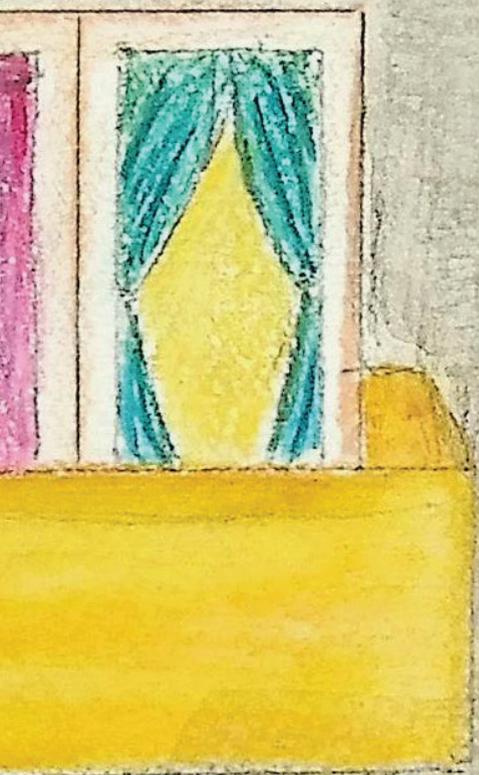
Normally, you could have taken her out through the kitchen air vent, but there were two major hurdles to overcome. Firstly, the space was closed off by a net and secondly, the place was extremely narrow, housing a kitchen pantry, with no space for movement. And if, by any chance, you could get past these two obstacles, I don't see how you could have dragged the cat through that hole, seeing how afraid she was...

But who knows, she might have been mellowed down by the effort!

— Come out and have a look, said the neighbour, you can see her.

I ran outside and I froze! She was really there, sat on top of baby pigeons. How on Earth had she gotten there, hard to imagine! It was likely that after having spent the entire day out in the blazing sun and desperate to find her way home, she saw the small hole and thought it would put an end to her searing nightmare, but... she was wrong.

cuibul acela din spațiul strâmt. Cum ajunsese acolo? Era greu să-ți imaginezi. Probabil că, după ce a ars-o soarele toată ziua, disperată, negăsind drumul spre cameră, a văzut geamlâcul acela și a crezut că o duce spre finalul calvarului ei dogorător, dar... s-a înșelat.

Acolo nu era decât o altă capcană. Cum a reușit să sară de pe pervazul subțire, de unde a mai avut energie pentru un salt perfect, la cam un metru înălțime de la balconul etajului trei, în dreptunghiul acela mic... nu se știe, dar acolo era acum. Aproape în totalitate peste cuib, cu o parte din corp și cu coada spânzurând în afară. Groaznic! mi-am zis. Ce i-am putut face, bietului animal.

Dar nu aveam vreme de jelanie; trebuia găsită o soluție. Vecinii mă priveau mirați.

Nimic. Voi chema pompierii, mi-am zis! Trebuie să o scot de acolo. Sun și le spun povestea. Știam din cărți și din filme, ba și din realitate că ei au salvat animale aflate în primejdie. Sigur vor reuși și cu Pătata. Îi explic unui domn și îl pun în temă ca să știe la ce să se aștepte și ce să aducă. O scară lungă.

Aștept preț de vreo 20 de minute și apare un tânăr pompier amabil și gata să ajute. Singur. Fără scară. Eu, dezamăgită. Cum o va scoate fără s-o ajungă?!

Vine în apartament. Evaluează situația din interior. Mergem la aerisire. Acolo se dumirește că e foarte greu de intervenit. Eventual spart raftul... da, o scară lungă ar ajuta.

Pe când eram noi prinși în variante de lucru, Pătata a mai găsit, săraca, energie să miaune abia perceptibil.

Eram impacientată, era sfârșită. Sleită. Trebuia să ne grăbim. Dăm să ieșim afară din nou, să vedem ce și cum cu scara care încă nu era. Sună telefonul.

She was met by yet another hurdle. How did she manage to jump from the narrow windowsill, with enough energy for yet another perfect jump from the 3rd floor and inside that little square... a mystery, but there she was now. Sat almost entirely over the nest, with part of her body and her tail hanging out. Awful I said to myself. What have I done to this poor creature.

But there was no time for regrets, something had to be done.

The neighbours were watching me in surprise.

Nothing. I'm going to call the firefighters, I told myself! I must get her out of there. I called them and told them the whole story. I knew from movies and books, even from real life, that firefighters also helped animals in danger. They would surely help Spotty as well. I explained the whole scenario to a man, so that he knew what to expect to and what to bring. A long ladder.

I waited for about 20 minutes when a young and kind firefighter shows up ready to help. Alone. With no ladder. Such a disappointment. How was he going to get her out, without being able to reach her?

He came inside the apartment and weighted the situation. Upon reaching the air vent, he realized it would be difficult to grab Spotty without breaking the kitchen shelf or without using a ladder.

While assessing the situation, poor Spotty let out a weak meow that I could barely hear.

I was worried, she was exhausted. We had to hurry up. We got out, trying to solve the ladder issue, when the phone rang.

— Hello, lady, can you hear me... the kitten, the neighbour shouted loudly, the kitten jumped...

Oh, my God! She fell down from such a height, she could barely stand on her feet, Jesus! She is down there, I thought, not being able to picture the scene...

— Doamnă, mă auziți... pisicuța, strigă tare femeia, pisicuța a sărit...

Eu: gata! A căzut pe ciment de la înălțime, nu s-a mai putut ține sus în condițiile alea, Doamne! E jos, mă gândeam neîndrăznind să văd scena...

— A sărit pe pervaz! zbiară vocea de la telefon...

Îl las baltă pe pompier, las telefonul și mă reped la balcon. Pe marginea subțire dinspre aerisirea cea păcătoasă, printre ghimpii de sârmă montați contra porumbeilor, nu știu cum, stătea Pătata. Nu mi-a venit să-mi cred ochilor că o mai văd! Mieuna un pic mai tare, dar mi se părea epuizată și în derută totală.

— Pătata, vino aici, haide, mai ai un pic, o încurajam eu cu o jumătate de glas, ca să n-o zăpăcesc și să o văd cum cade.

Felina mă privea rătăcită. Am ieșit la geam ca să știe pe unde se poate intra.

Mă urmărea atentă, deși părea că nu vede nimic și mieuna neputincioasă după ajutor. O îndemnam să vină la fereastra deschisă prin care ieșise. Trebuia pentru asta să dea colțul logiei. Tremura din toate încheieturile, iar eu mă întrebam dacă va mai fi în stare să facă pași. M-am retras puțin după geam, în așa fel încât să mă observe și am chemat-o continuu. A mai zăbovit câteva clipe acolo, probabil încercând să se lămurească ce are de făcut și concentrându-și puținetele forțe. Deodată a făcut colțul și a trecut peste geam înăuntru.

În momentul în care am văzut-o în casă, am respirat ușurați toți: eu, vecină, pompier, spectatori și... ea.

Împleticindu-se, a pășit prin odaie unde s-a trântit jos... cu privirea răvășită. N-a mai scos un sunet doar se agăța tăcută de ochii mei.

— She jumped on the windowsill! Shouted the voice over the phone...

I forgot about the firefighter, hung up the phone and hurried over to the balcony. There she was, on the air vent's thin ledge, among the anti-bird barbed wire. I couldn't believe my eyes when I saw her. She was meowing a little louder, but she looked exhausted and utterly confused.

— Come here, Spotty, c'mon, a little bit closer, I tried to encourage her, so she wouldn't get scared and fall.

But the cat looked lost. I drew back from the window so she could see the way in.

She was carefully watching me, although she looked like she could barely see me, meowing helplessly. I urged her to come closer to the open window. To reach it, she had to go around the closed off balcony. Her whole body was shivering and I wondered if she would make it. I took a step back from the window so that she could still see me, and I kept calling her. She stood there for a while longer, trying to figure out what she had to do next and gathered her strength. Suddenly, I saw her come around the corner and climb over the window.

Everybody was relieved when seeing her inside, me, the neighbour, the firefighter, the spectators and the cat as well.

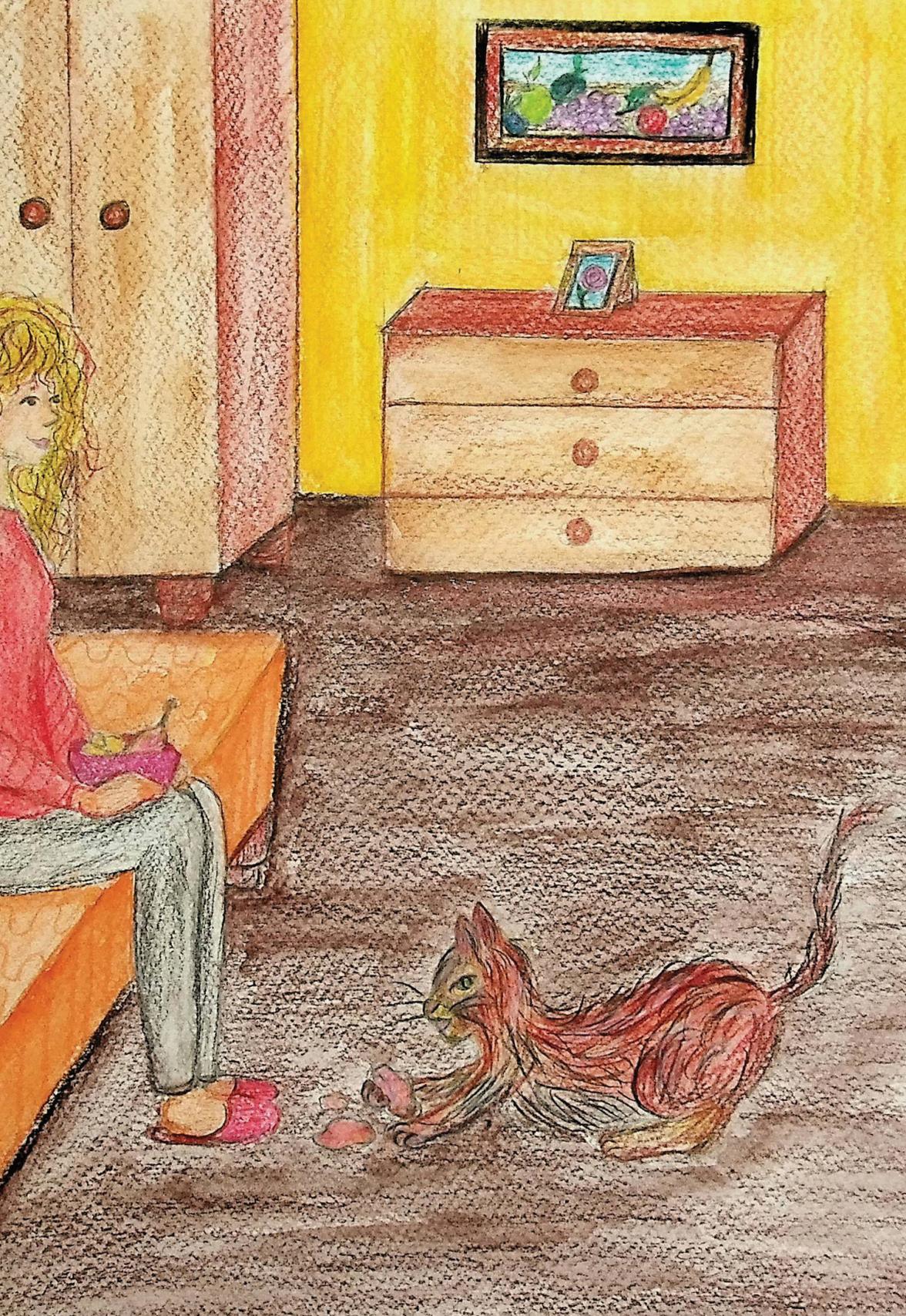
She stepped wobbling inside the room and threw herself down, exhausted...with her sight bowled over. She didn't make a sound, but kept staring at me.

And how worried I'd been for the baby pigeon's fate! Even though Spotty was sitting on them, she didn't perceive them as prey. Such a conflicting situation.

When she felt entirely safe she got up and headed for the water bowl ...and she didn't stop drinking.

Guess who was the happiest with the kitten's return?? Matthew, of course! Since then, I've always been careful when opening the windows. And what about her? She knows exactly how far she can go. She climbs on the windowsill, but

Eu care îmi făcusem griji pentru soarta puilor de porumbei! Cu toate că fușese așezată peste ei, nu cred că i-a mirosit a pradă! Atât de greu a fost momentul.

Când s-a simțit total în siguranță, s-a ridicat și s-a dus la apă... și-a tot băut...

Știți cine a fost cel mai fericit și împăcat de revenirea pisicii, nu? Matei, bineînțeles!

De atunci am fost mereu grijulie la deschisul geamurilor. De ea ce să mai zic? Știe exact până unde are de mers. Se suie pe pervaz, dar nu mai umblă lelea pe îngustimea lui, ci se oprește în cadrul ferestrei. Nu se duce mai departe.

De un timp însă... când iese cineva, dă asiduu târcoale ușii de la intrare. Nu știu ce pune la cale, dar când se uită afară ochii ei capătă niște nuanțe tare înșelătoare.

O încearcă duca?

O privesc.

Neliniștea aceea verde de sălbăticiune o simt refugiată în pupilele mele!

she doesn't walk foolishly on it anymore and doesn't go any further.

For some time now... whenever somebody steps outside, she lingers around the front door. I don't know what she's up to, but when she looks outside, her eyes sparkle with unspeakable desire

Is she trying to flee?

I look at her.

However odd it may seem, I feel her craving for wilderness reflected back in the green of my pupils!

Așa cum ne-au obișnuit, cărțile Luciei conțin frumusețe, poezie, prospețime care imită, pe undeva, firea copilului. Lucia Bibarț aduce în poveștile sale suficientă voie bună și umor garantat, încât să-l binedispună pe micul cititor, să-i deschidă apetitul pentru lectură. Cărțile ei sunt amuzante, copioase, spumoase, contaminante, surprinzătoare. Lucia Bibarț este un autor de povești pentru copii, demn de toată atenția! Autoarea m-a cucerit prin felul în care își contruiește personajele, mai mult, putem vorbi, deja, despre marca Lucia Bibarț.

ANA ARDELEANU,
scriitor

Lucia Bibarț are vocație lirică, mărturie stau cărțile ei de versuri, dar și cărțile pentru copii „Zâna pădurii” (Editura Mirador, Arad, 1998), „Sirena Surena” (Editura Mirador, Arad, 1999), „Noduleț” (Editura Mirador, Arad, 2001), „O zi de pomină!” (Editura „Gutenberg Univers”, Arad 2019), „Lampa licuriciului” (Editura Moon, Arad, 2021). Poetă cu numeroase apariții editoriale, cu publicații în revistele de profil, cu premii la concursuri, Lucia Bibarț pășește și în regatul celor mici, adică în lumea literaturii pentru copii. Două par a fi direcțiile pe care se înscriu poveștile și basmele Luciei Bibarț: una, incompatibilitatea dintre două lumi, specii, ființe, în ciuda dorinței protagoniștilor și a curajului lor de a se avânta „dincolo”, iar cealaltă direcție pare a fi umorul ce însoțește comunicarea orală a stilului colocvial, de esență rurală sau argoul celor mici, în special, care uzează din plin de această calitate particulară. În această specie, mai rar abordată de autorii de azi, Lucia mai are multe de spus, cu siguranță.

FEVRONIA SPIRESCU,
scriitor

www.edituracreator.ro

ISBN 978-606-029-779-6

9 786060 297796

LIBRIS

We know
books

Pentru comenzi online și pentru a vizualiza lista completă a titlurilor publicate de Editura Creator, vă așteptăm pe www.libris.ro

Voluntar tipărit cu sprijinul Consiliului Județean Arad prin Biblioteca Județeană „A. D. Xenopol” Arad

